

A la presentació d'aquest llibre seu amb títol de reminiscències ferraterianes o simplement populars, *M'he menjat una cama* (Premi Rosa Leveroni 2003), Carles Hac Mor va explicar l'origen d'una de les tres citacions que encapçalen el seguit de quaranta-vuit poemes que componen l'obra. Aquesta citació, sense signatura i amb un peu que diu «Nota d'un membre de jurat de premi literari», prové d'un paper anònim que Carles Hac Mor va trobar en un dels exemplars que li van ser retornats per l'entitat que atorga el premi. És, doncs, una nota d'un membre —que el premiat no sap qui és— del jurat literari que li va donar el premi.

És evident que l'autor de la nota, amb aquesta, pretenia desqualificar el llibre per al premi. I tanmateix, Carles Hac Mor va trobar que per a ell era positiu allò que resultava negatiu per al membre del jurat, i que és això, és a dir, el contingut de la citació: «Significats atzarosos. Collage retallat. Manca de gràcia, d'imaginació, de disseny intencional. Histèria descontrolada». I bé, el cas és que Carles Hac Mor, com va argumentar ell mateix a la presentació del llibre, no pretenia pas que aquest tingués significats predeterminats, sinó precisament que els significats fossin atzarosos. Per tant, l'atzar és un dels elements generadors dels poemes del llibre. I com que mitjançant l'atzar hi emergeixen, als poemes, insignificants aparents, aquests hi són acceptats amb la convicció que la significació és indefugible, que ni l'atzar ni res no la pot abolir mai, que tot, qualsevol vers, qualsevol il·lació de

De l'atzar i la no-intenció en poesia

Carles Hac Mor
M'he menjat una cama
 Proa, Barcelona, 2004
 64 pàgs.

mots, per molt incoherent que sembli, té sempre no pas una sola significació, ans més aviat en té moltes de possibles.

Pel que fa a l'apreciació «collage retallat» (una redundància, ja que «collage» vol dir composició feta amb retalls) que fa el membre del jurat del premi, Carles Hac Mor va raonar que el collage literari (d'arrels dadaistes, tan conreat per Apollinaire i que posteriorment ha servit de base per al *cut-up* de William Burroughs) és un dels mitjans, no pas l'únic, de fer entrar l'atzar en l'escriptura poètica. Òbviament, amb aquest plantejament (que no és pas cap mètode, ni cap procediment o recurs, ni cap tècnica o fórmula) es deixa de banda la pretensió d'aconseguir uns poemes amb «gràcia» i amb «imaginació». Els poemes de Carles Hac Mor d'aquest llibre no pretenen tenir ni gràcia, ni imaginació, ni tenen, per descomptat, cap disseny intencional, ja que justament parteixen de la no-intenció, de la intervenció de l'atzar.

Quant a la «histèria descontrolada» (una altra redundància) que el membre

del jurat veu als poemes, Carles Hac Mor va dir que de descontrol, al seu llibre, n'hi ha molt, tot i que també hi ha un control. Aquest control és el treball d'escriptura arran del descontrol que comporta l'atzar introduït pel collage. I tocant a la «histèria», l'autor dels poemes escrits havent-se menjat una cama va especular que tal vegada sí que el seu llibre és histèric, però que aquest qualificatiu no necessàriament és negatiu, que pot ser positiu.

Així, podem veure la nota del membre del jurat com a condensació de la teoria dominant sobre què és o què ha de ser la poesia; i en l'acceptació del contingut de la nota per Carles Hac Mor, hi podem trobar una actitud derivada de la poètica en evolució d'aquest autor. I val a dir que la seva poètica en procés té poc a veure amb les idees dominants sobre la poesia, i això no significa en absolut que Carles Hac Mor vagi en contra del concepte imperant de què és i què ha de ser la poesia.

M'he menjat una cama prossegueix la línia dels dos llibres anteriors de Carles Hac Mor, *Cabrafiga* (2002) i *Metafonia* (*Deslectura de Paul Celan*) (2003). I en *Com aquell qui diu* (2004), i sobretot al seu darrer llibre, *Ad libitum*, l'alteració de la sintaxi i l'obertura cap a significacions poètiques que no són tradicionals hi assoleixen punts de no-retorn i camins d'anada vers noves possibilitats en l'escriptura, que exigeixen nous enfocaments crítics, els quals no tenen per què ser radicalment oposats als convencionals.

Ester Xargay

novetats tardor

JOSEP FRANCO REPASSA LA MEMÒRIA COL·LECTIVA DELS VALENCIANS.

L'APASSIONANT BIOGRAFIA DEL PREMI NOBEL SYDNEY BRENNER.

ELS FONAMENTS DE LA LLENGUA I LA CULTURA A L'ABAST DE TOTXOM.

LA VIDA SORPRENENT D'UN HOME FABULÓS ESCRITA PER JOAN F. MIRA.